

POHÁDKY z 1. nástupiště

Jitka Dolejšová

Ilustrovala
Hana Vavřinová

FRAGMENT

Pohádky z 1. nástupiště

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jitka Dolejšová

Pohádky z 1. nástupiště – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Jitka Dolejšová

ilustrovala
Hana Vavřinová

FRAGMENT

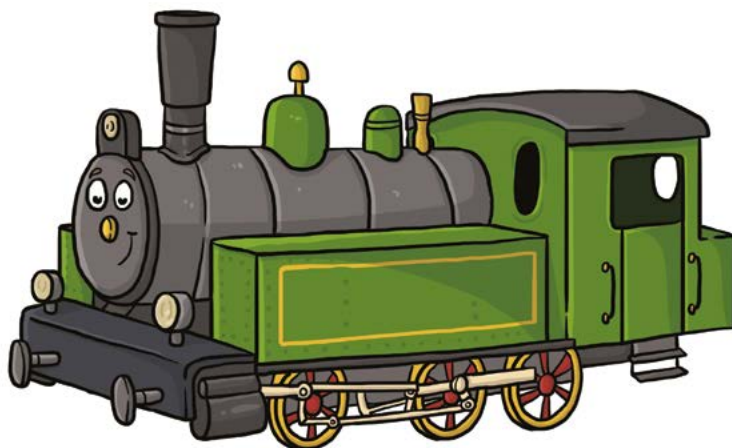
Text © Jitka Dolejšová, 2024

Illustrations © Hana Vavřinová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-253-6758-2

ISBN e-knihy 978-80-253-6767-4 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Vůně nádraží

Vlaková nádraží voní dálkami a dobrodružstvím. Lokomotivy a vagony mají vlastní vůni, k tomu se přidává rozmanitá vůně z nákladních vlaků. Samozřejmě i lidé, kteří vlaky cestují, voní různě, vozí buchty a pivo a živé husy, pochutnávají si na řízcích s okurkou, na kávě a horké čokoládě, a všechno tohle dohromady voní železnicí. Je to parfém, který není nikde k dostání. V žádné továrně jej nevyrobí a nedá se koupit ani v cizině. I poslepu by každý poznal, že je na nádraží.

Všechna nádraží jsou se svou vůní spokojená, až na nádraží ve Voníkově.

„Postavili mě u městečka s tak krásným voňavým jménem, tak proč mám páchnout jako nějaké obyčejné nádraží? Vlaky, lidé, zvířata, všechno tu je cítit, že už tady ani dýchat nemůžu. Výletníci jsou zpocení, záchody smrdí, vagony jsou načichlé nějakou zatuchlinou a lokomotivy páchnou po železu a ohni...“

Nebyla to tak úplně pravda, ale nádraží tak dlouho přesvědčovalo samo sebe, že nepříjemně páchne, až tomu nakonec uvěřilo a opravdu začalo cítit nesnesitelný puch.

„Pane přednosto Kalino, takhle to dál nejde. Buď něco vymyslíte, nebo se zavřu, ať si lidé jezdí odjinud a někam jinam.“

„Já tě mám rád, ty moje nádraží, ale nevymýšlej si hlouposti, nádraží je nádraží a voní tak, jak má. A jestli se zavřeš, tak já osobně tě zase otevřu. Klíče od všech dveří mám.“

Jenže co se nestalo. Vlastně stalo. Druhý den byly všechny dveře na nádraží zavřené a zamčené a nikdo nenašel ani jeden klíč. Lidé chvíli čekali, ale pak nasedli do autobusu a jeli do sousedního města. A cestující, kteří chtěli vystoupit z vlaku ve Voníkově, museli jet o jednu zastávku dále, do Ježic, a odtamtud se do Voníkova dostávali zase jen autobusy a taxíky. Jejda, ti se zlobili, ti nadávali. A přednosta to musel řešit.

„Dobře, ty jedno nespokojené nádraží, rozmístím tady všude rozprašovače s vůní. Jakou by sis tak přálo?“

Nádraží se rozjasnilo a prohlásilo: „Tak já bych chtělo na jaře vůni rozkvetlých stromů, v létě vůni posečené trávy a jahod, na

podzim vůni pečených jablek, v zimě vůni skořice a na vánoční svátky vůni purpury, vanilkových rohlíčků a smaženého kapra. Anebo ne, chci každý den jinou vůni. Takže zítra chci vonět jako moře, pozítří jako grilované kuře, ve čtvrtek jako lilie, v pátek jako táborák, a... Další dny si ještě rozmyslím.“

Přednosta raději všechno splnil, jen aby nádraží zůstalo v provozu.

Druhý den to na nádraží vonělo sluncem, opalovacím krémem, slanou vodou a rybami. Lidé kroutili hlavami, proč cítí moře, když ve městě se dá koupat jedině na koupališti, které páchne po chlóru.

